

Juryns motivering:

En glimrande fantasifull berättelse om vänskap i en magisk sagovärld. Författaren har med utsökt handlag fångat fantasytraditionens berättarteknik och magiska realism.

Snöprinsens kula

Det hördes ett skrik över kungadömet Angwill.

-Du måste hitta den snabbt annars kan hela kungadömet försvinna för alltid.

Det var det sista Julius hörde innan slottets portar stängdes bakom honom.

-Vad hade drottningen tänkt att jag ska göra nu, frågade Julius sig själv samtidigt som han automatiskt styrde sina gråa tassar mot sin gode vän Gabriel som var en forskare i magiska krafter. Julius bruna runda ögon glittrade i solskenet medan han nervöst trippade framför sin väns dörr.

Dörren gled upp tyst och han gick in. Det var varmt i den lilla stugan med halmtak. Eldstaden var på och tekokaren pyste på spisen. Han hittade den gamla uttern i den grådassiga soffan.

-Jag satte på te, sa Gabriel lågmält och pekade på tekokaren.

-Jag antar att du hörde att jag ska hitta den som stal den magiska kulan som ingen annan har sett förutom drottningen själv, sa Julius med en suck.

-Det var Snöprinsens en gång i tiden.

Julius tittade upp på Gabriel med en förvånad blick och sa:

-Vem är Snöprinsen?

-Det var han som styrde Angwill en gång i tiden och Aurora var Snöprinsens bästa vän som nu är vår drottning när han försvann spårlöst. Efter det så gömde Aurora kulan för alltid tills nu när någon har hittat och stulit den, suckade Gabriel.

-Hur ska jag hitta kulan?

-Det finns ett sätt att hitta den, fortsatte Gabriel. Genom en karta kan du spåra upp kulan. För att kunna låsa upp kartan så måste man säga en ramsa:

“Snöprinsens kula spåra mig till dig, genom träd och skog ska du leda mig fram”

Gabriel haltade långsamt mot en av hans många bokhyllor och drog fram ett blankt gammalt papper. Julius tog emot det bruna pappret med en förväntansfull min.

-Du kan få låna den och lycka till, sa Gabriel hest.

Julius gick ut från den varma stugan och sa ramsan. Genast började det skymta land och skog på kartan. Han gick mot skogen och hans svartvita öron ryckte nervöst. Väl inne i skogen var det mörkt och kallt, han hade kommit ganska långt in i när han plötsligt hörde ett knak bakom honom. Han tittade snabbt runtom sig. Nu hade ett tjockt lager av dimma letat sig in i skogen. Bakom honom stod en liten grå kanin och stirrade på honom med sina glasklara bruna ögon.

- Vem är du och vad gör du här? läspade kaninen misstänksamt.

- Ehh, jag är Julius och jag har skickats ut av drottning Aurora, vem är du? undrade Julius nervöst. Hans svarta tvättbjörnsmask skrynklade ihop sig som den alltid gjorde när han kände sig lite rädd och osäker.

-Jag? Jag är Noor, väktare av den här skogen och jag tänker hålla koll på dig, vad du nu än håller på med, läspade Noor. Hon tittade misstänksamt på honom, tog sedan kartan ur Julius tassar och började gå längst den lilla stigen. Det hade gått ett tag när den lilla kaninen stannade tvärt framför ett vattenfall.

-Här ska kulan vara. Noor pekade med sin lilla tass på en grotta som låg gömd bakom vattenfallet. Hon vek ner sina stora öron, det bruna vattnet forsade ner mellan stenarna. Julius gav fram en nervös suck och tog kartan från den lilla väktaren. Nu var det Julius tur att leda Noor uppför backen, bakom vattenfallet och in i grottan. Väl inne i grottan så var det kolsvart, med en

massa gånger både uppför och nerför. Båda stannade tvärt framför ett stort hål som ledde ner i marken. De tittade på varandra, nickade och gick sedan ner. Julius först och Noor tätt därefter. Han kunde känna att den lilla kaninen andades häftigt och Noors varma andedräkt bildade lite ånga i den kalla grottan.

-Är det där en eldstad där framme? viskade Julius lågt samtidigt som Noor drog ner honom bakom en stor sten. Bredvid eldstaden var det en liten säng av gamla tygremsor och på grottans golv låg det halm. Plötsligt såg de en skepnad, det var en stor tilltufsad räv som satte sig vid eldstaden och bredvid honom låg en stor kula.

-Lennox, jag visste det! morrade Noor

-Vem är Lennox? Julius tittade fundersamt på Noor.

-Det sägs att han blev galen efter att hans morbror Snöprinsen försvann. Han har försökt att sno kulan flera gånger men har aldrig lyckats och han sprang till skogs efter hans morbrors försvinnande. Ingen har sett honom sedan dess.

Noor tog ett litet hopp framåt och råkade trampa på en gren. Lennox tittade snabbt åt deras håll och började gå emot dem. Julius och Noor tittade på varandra och gick sedan gemensamt fram så att den stora räven kunde se dem. Lennox hade ett stort rivsår och ena ögat var borta. Han ser inte snäll ut, hann Julius tänka för sig själv.

-Ta du kulan medan jag distraherar honom, viskade Noor och började gå närmare Lennox. Julius kröp ihop och började sedan gå långsamt mot kulan men när han precis skulle ta den råkade han komma åt eldstaden och halmgolvet började brinna. Det bildades en stor mur av eld framför kulan, elden värmdes mot Julius ansikte och han stirrade förskräckt på elden som tornade upp sig framför honom. Det började rasa stenar från taket och

från klippväggarna. Julius kastade sig mot kulan och fick tag i den precis innan elden skulle sluka den. Han vände sig om för att se vad som hände.

-Noor! Var är du? skrek Julius över elden. Plötsligt ser han att det pågår en stor fajt mellan Lennox och Noor. De hade inte lagt märke till elden. Det var en ojämn kamp. Julius sprang snabbt till Noor och drog med henne ut mot utgången. Julius vände sig om och såg mot Lennox, han hostade och föll ihop.

-Ta kulan Noor och spring! skrek Julius. Julius vände sig mot Lennox och började springa så snabbt hans ben bar honom. Plötsligt bildades en ny vägg av eld framför Lennox men Julius kastade sig snabbt åt sidan och drog med honom ut från grottan.

De tre slängde sig utmattade på marken utanför och försökte hämta andan. Lennox hostade, han hade andats in mycket rök men kunde få fram ett rosslig, -Tack...

-Varför räddade du mig? frågade han och såg nästan ut som att han skämdes.

Julius kände plötsligt att han tyckte synd om honom.

-Jag får en känsla av att du inte är elak och att det finns en anledning till att du stal kulan. Stämmer det? sa Julius.

-Ja det stämmer.... Tack för att du ger mig en chans att förklara.

Den stora räven började berätta och efter nästan en timme stod det klart att han egentligen bara saknade och ville rädda sin morbror. Enligt sägnen tar kulan vart hundra år någon tillfånga och kan bara bli räddade av någon som står en nära.

Julius och Noor såg återigen på varandra.

-Denna kulan tar vi med tillsammans och besöker Gabriel, sa Julius. Är det någon som vet hur detta ska lösas så är det han.

De tre nyvunna vännerna reste sig från gräset och gick med kulan i säkert förvar genom skogen i riktning mot Gabriels stuga.

Julius tänkte för sig själv,

-Vad skönt att jag inte är ensam om att lösa detta mysterium längre...

Linn Evertsson (Hederspris Novellpriset 2020)